

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S.**, so sídlom v B., zastúpený JUDr. Ing. J., advokátom v P., proti žalovanému **C.**, so sídlom v B., IČO: X., o **odvysielanie opravy a náhradu nemajetkovej ujmy**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14 C 130/2010, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II z 23. septembra 2011 č.k. 14 C 130/2010-204 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave z 28. novembra 2012 sp. zn. 4 Co 521/2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 28. novembra 2012, sp. zn. 4 Co 521/2011 a uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 23. septembra 2011 č.k. 14 C 130/2010-204, **z r u š u j e** a vec vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením z 23. septembra 2011 č.k. 14 C 130/2010-204 v konaní o odvysielanie opravy a náhradu nemajetkovej ujmy, nepriznal žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov, keď dospel k záveru, že žalobca nespĺňa podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov v zmysle § 138 ods. 1 O.s.p., pretože i keď ukončil svoje hospodárenie v roku 2009 a 2010 stratou, stále disponuje majetkom značnej hodnoty (vo výške 4.292.200 Eur) a preto jeho majetkové pomery mu umožňujú zaplatiť súdny poplatok. Nestotožnil sa s jeho argumentáciou, že súkromná škola môže používať svoje prostriedky v zmysle zákona č. 597/2003 Z.z. len účelovo na zabezpečenie výchovno-vzdelávacieho procesu a jeho rozvoj. Podľa názoru súdu, výdavok na zaplatenie súdneho poplatku je možné subsumovať pod výdavky uvedené v § 2 ods. 5 cit. zákona.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu uznesením z 28. novembra 2012 sp. zn. 4 Co 521/2011 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. Zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, že pri skúmaní podmienok na oslobodenie od súdnych poplatkov nie je podstatný iba majetkový stav osoby, ktorá má byť oslobodená od povinnosti platiť súdny poplatok, ale aj povaha uplatňovaného nároku. Žalobca sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1 mil. Eur a nemôže sa spoliehať na to, že súd jeho žiadosti automaticky vyhovie. Dospel k zhodnému názoru so súdom prvého stupňa, že výdavok na zaplatenie súdneho poplatku je možné subsumovať pod výdavky uvedené v § 2 ods. 5 zákona č. 597/2003 Z.z., avšak taktiež bez bližšieho odôvodnenia.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu v spojení s uznesením okresného súdu podal na základe podnetu žalobcu mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky. Žiadal zrušiť obe uznesenia súdov nižšieho stupňa a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že súdmi oboch stupňov bol porušený zákon, konkrétne § 1, § 3, § 138 ods. 1 O.s.p., čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 46 ods. 1, čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, a súdy nesprávne vyhodnotili ustanovenia § 2 ods. 2, 3, 5 zákona č. 597/2003 Z.z. K porušeniu zákona podľa generálneho prokurátora došlo tým, že súdy vôbec nezisťovali predpoklady pre oslobodenie žalobcu od súdnych poplatkov podľa § 138 ods. 1 O.s.p. a z tohto dôvodu ani nemohli riadne preskúmať, či jeho pomery oslobodenie odôvodňujú. Podľa mimoriadneho dovolateľa súdy nesprávne vychádzali iba z účtovnej hodnoty majetku žalobcu, pričom nezohľadnili, že suma 4.292.200 Eur k 31. decembru 2010 predstavovala hodnotu všetkého majetku žalobcu, pričom suma 4.282.015 Eur je hodnotou základného imania, t.j., ide o hodnotu budovy (školy) a pozemkov, ktoré sú využívané ako areál školy. Ide o nehnuteľný majetok, ktorý bezprostredne slúži na výchovno-vzdelávací proces zabezpečovaný žalobcom. Žalobca tento majetok nemôže predať za účelom získania finančných prostriedkov na zaplatenie súdneho poplatku bez toho, aby to nemalo vplyv na jeho činnosť. Žalobca v konaní preukázal, že v rokoch 2009 a 2010 nemal z podnikateľskej činnosti žiadne finančné prostriedky, ktoré by podliehali dani z príjmov právnickej osoby a právna úprava obsiahnutá v § 2 ods. 5 zákona č. 597/2003 Z.z. žalobcovi ako súkromnej škole neumožňuje použiť určené zdroje na iné účely, než tie, ktoré určuje zákon. Podľa názoru generálneho prokurátora súdy vec nesprávne právne posúdili (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.), keď nezisťovali a ani nevyhodnotili splnenie či nesplnenie predpokladov pre oslobodenie od súdnych poplatkov a konanie zaťažili vadou

konania podľa § 237 písm. a/ O.s.p., keď svoje rozhodnutia riadne neodôvodnili v zmysle § 157 ods. 2 O.s.p. a neuviedli, na základe čoho dospeli k takémuto právnomu názoru; rozhodnutia sú preto nepreskúmateľné a porušujú právo účastníka na spravodlivý súdny proces. Vychádzajúc z obsahu mimoriadneho dovolania (§ 41 ods. 2 O.s.p.), namietal tiež vadu konania podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. Vzhľadom k uvedenému mal generálny prokurátor za to, že boli splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania podľa § 243e ods. 1 O.s.p. Poukázal tiež na nesprávnu aplikáciu položky č. 6 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov pri uložení poplatkovej povinnosti žalobcovi.

Žalobca vo vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu generálneho prokurátora zopakoval dôvody, pre ktoré považuje žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov za dôvodnú, mimoriadne dovolanie považuje za plne opodstatnené a smerujúce k zabezpečeniu ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Žalovaný sa nestotožnil s názorom generálneho dovolateľa ani žalobcu. Uviedol, že majetkové pomery účastníka je potrebné posudzovať aj v kontexte s výškou súdneho poplatku a povahou uplatňovaného nároku. Žalobca o oslobodenie od súdnych poplatkov žiadal prioritne v nadväznosti na súdny poplatok vo výške 16.596,50 Eur za konanie o priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1 mil. Eur. Uhradiť súdny poplatok vo výške 66 Eur za konanie o odvysielanie opravy mu jeho majetkové pomery zjavne umožňovali, keďže tento poplatok aj uhradil. Zdôraznil, že výšku súdneho poplatku pritom ovplyvňuje výlučne žalobca a to výškou požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy. Navrhol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako nedôvodné odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu žalobcu (§ 243e ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243a ods. 3 O.s.p.) preskúmal rozhodnutie krajského a okresného súdu a dospel k záveru, že obe rozhodnutia treba zrušiť.

Podľa § 243f ods. 1 O.s.p., mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie

vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. V konaní o mimoriadnom dovolaní je dovolací súd viazaný rozsahom dovolania, ako aj uplatnenými dovolacími dôvodmi vrátane ich obsahového vymedzenia (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.). Za dovolací dôvod v prejednávanej veci generálny prokurátor označil nepreskúmateľnosť rozhodnutí pre nedostatok náležitostí podľa § 157 ods. 2 O.s.p. a nesprávne právne posúdenie veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Bolo preto potrebné v konaní o mimoriadnom dovolaní skúmať vecnú správnosť napadnutých rozhodnutí o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov žalobcu z hľadiska uvedených dovolacích dôvodov, obligatórne (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p.) sa však zaoberať aj procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je dovolaním namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Dovolací súd sa vzhľadom na zákonnú povinnosť a tiež vzhľadom na obsah mimoriadneho dovolania zaoberal predovšetkým tým, či konanie bolo postihnuté vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p.). Nakoľko z obsahu dôvodov mimoriadneho dovolania vyplýva, že súdy nevykonali dokazovanie v potrebnom rozsahu a vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotili, dovolací súd pri zisťovaní existencie tejto inej vady konania vychádzal zo zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie dokazovania v konaní na súde.

Podľa § 138 ods. 1 O.s.p. na návrh môže súd priznať účastníkovi celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to pomery účastníka odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Ak nerozhodne súd inak, vzťahuje sa oslobodenie na celé konanie a má i spätnú účinnosť; poplatky zaplatené pred rozhodnutím o oslobodení sa však nevracajú.

Ustanovenie § 138 ods. 1 O.s.p. upravuje tzv. individuálne oslobodenie od súdnych poplatkov, t.j. oslobodenie, ktoré na rozdiel od oslobodenia zákonného (vecného a osobného) upraveného zákonom č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, súd môže i nemusí na návrh účastníka priznať.

Na to, aby súd takéto oslobodenie priznal, musí byť splnených niekoľko zákonných podmienok.

Návrh na priznanie individuálneho oslobodenia od súdnych poplatkov podáva účastník konania, teda žalobca alebo žalovaný, pričom zákon z možnosti priznať oslobodenie podľa § 138 ods. 1 O.s.p. okrem fyzických osôb nevyklučuje ani fyzické osoby – podnikateľov a právnické osoby. V zmysle ustálenej judikatúry totiž platí, že priznanie oslobodenia, ak sú pre to splnené predpoklady, nerobí rozdiel medzi fyzickými a právnickými osobami, preto za splnenia podmienok stanovených citovaným ustanovením, je možné priznať oslobodenie od súdnych poplatkov aj právnickým osobám (por. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. októbra 2009, sp. zn. 4 Obo 36/2008, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. mája 2000, sp. zn. 4 Obo 37/2000).

Okrem spôsobilého subjektu, ktorý návrh na oslobodenie podáva, je podmienkou priznania individuálneho oslobodenia od súdnych poplatkov i skutočnosť, že oslobodenie odôvodňujú pomery účastníka. Obsah pojmu „pomery účastníka“ zákon síce nešpecifikuje, no z podstaty oslobodenia jednoznačne vyplýva, že ide predovšetkým o pomery majetkové, pričom u fyzických osôb sa posudzujú zároveň pomery osobné, zárobkové, rodinné, sociálne a zdravotné. Majetkové pomery právnických osôb, resp. fyzických osôb - podnikateľov, sa preukazujú najmä výkazom o príjmoch a výdavkoch, výkazom o majetku a záväzkoch, potvrdením o podaní daňového priznania (prípadne samotným daňovým priznaním), výpismi z podnikateľských účtov a inými relevantnými dokladmi. V procese skúmania majetkových a iných pomerov účastníka je potom potrebné, aby súd skúmal predovšetkým tie okolnosti, ktoré nie sú len prechodnej povahy, pričom tieto okolnosti musia byť natoľko závažné, že poplatník objektívne nemôže splniť svoju poplatkovú povinnosť alebo, že jej splnenie od neho nemožno spravodlivo požadovať (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. decembra 2000, sp. zn. 5 Obo 169/2000). Rovnako pre právnické osoby a fyzické osoby – podnikateľov platí, že stav majetkových aktív a pasív treba posudzovať z dlhodobšieho hľadiska, nakoľko momentálna chýbajúca dispozícia peňažnými prostriedkami nie je v podnikaní javom zriedkavým a neodzrkadľuje celkové pomery žiadateľa o oslobodenie (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2008, sp. zn. 2 Obo 6/2008).

Poslednou zákonnou požiadavkou pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov je, že zo strany žiadateľa nesmie ísť o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. O svojvôli pri uplatňovaní či bránení práva možno hovoriť v súvislosti so zneužitím práva účastníkom, o zrejme bezúspešné uplatňovanie či bránenie práva pôjde vtedy, ak už zo skutkových tvrdení žiadateľa možno bez dokazovania dospieť k nepochybnému záveru o tom, že jeho návrhu nemožno vyhovieť.

Okrem uvedeného súd pri posudzovaní dôvodnosti žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov berie na zreteľ aj individuálne okolnosti daného prípadu, vrátane výšky súdneho poplatku a povahy spoplatňovaného úkonu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. januára 2008, sp. zn. 2 Obo 6/2008). Súd uvedené skutočnosti posudzuje komplexne, všetky vo vzájomnej súvislosti a vzhľadom k tomu, že nepriznaním oslobodenia od súdnych poplatkov by sa účastníkovi mohol sťažiť, prípadne úplne odňať, prístup k súdu, resp. k uplatneniu práva na súdnu ochranu, záver súdu o priznaní či nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov musí byť dostatočne odôvodnený a podložený relevantnými dôkazmi. Až vtedy, ak by žiadateľ nepreukázal existenciu pomerov, so zreteľom na ktoré by nebolo možné individuálne oslobodenie od súdnych poplatkov priznať, by súd mohol návrh na oslobodenie zamietnuť, resp. oslobodenie účastníkovi nepriznať.

Po preskúmaní spisového materiálu dovolací súd zistil, že tak súd prvého stupňa, ako ani odvolací súd, dôsledne neskúmali majetkové pomery žalobcu za účelom zistenia, či boli splnené podmienky pre priznanie individuálneho oslobodenia od súdnych poplatkov. Súd prvého stupňa rozhodol o jeho nepriznaní v podstate len s poukazom na to, že žiadateľ má majetok v hodnote 4.292.200 Eur, teda jeho majetkové pomery umožňujú súdny poplatok uhradiť, a to len so všeobecným odkazom na ustanovenie § 2 ods. 5 zákona č. 597/2003 Z.z., bez uvedenia, akými úvahami dospel k tomuto záveru. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedzil len na zopakovanie obsahu odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, konštatovanie vecnej správnosti prvostupňového rozhodnutia a taktiež odkazom na ustanovenie § 2 ods. 5 zákona č. 597/2003 Z.z. Rovnako sa súde nezaoberali ďalšou podmienkou pre oslobodenie, a to, či ide o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva žalobcom. Takýto postup súdu je treba považovať za postup v rozpore s ustanoveniami O.s.p. a tiež s príslušnou judikatúrou, nakoľko i z doterajšej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že majetkové pomery účastníka v rámci podaného návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 ods. 1 O.s.p.

je potrebné skúmať za každých okolností, a to bez ohľadu na skutočnosť, či je podnikateľom alebo fyzickou osobou (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. júna 2009, sp. zn. 3 Obo 117/2008).

Vzhľadom na uvedené je treba dospieť k záveru, že pre podanie mimoriadneho dovolania boli splnené podmienky podľa § 243e ods. 1 O.s.p. a mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora je dôvodné, nakoľko po preskúmaní dovolacích dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci je daný dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom) a tiež dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci). Iné vady podľa § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 O.s.p. v konaní nevyšli najavo.

Právo na spravodlivý súdny proces je základným právom účastníka súdneho konania a je garantované tak Ústavou Slovenskej republiky (čl. 46 a nasl.), Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), ako i zákonmi Slovenskej republiky. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) i Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004, sp. zn. I. ÚS 226/2003) sa za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považuje i nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Základné požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku v našom právnom poriadku určuje ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Citované ustanovenia platia i o uznesení (§ 167 ods. 2 O.s.p.) s výnimkami podľa § 169 ods. 2 a 3 O.s.p.

Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa má dovolací súd za to, že rozhodnutia nie sú odôvodnené dostatočne. Súd prvého stupňa nesplnenie podmienok pre priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov totiž u žalobcu skonštatoval bez

toho, aby akýmkoľvek spôsobom zhrnul dôkaznú situáciu prípadu, t.j. neuviedol, z akých dôkazov vychádzal, ktoré dôkazy vykonal a ktoré nie, a prečo, a akými úvahami sa spravoval pri ich hodnotení, pričom už v náleze zo 16. septembra 2003, sp. zn. III. ÚS 119/2003 Ústavný súd Slovenskej republiky skonštatoval, že rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatočné dôvody, na ktorých je založené. Súd prvého stupňa v tomto prípade síce uviedol, akými úvahami sa riadil (žiadateľ o oslobodenie je subjektom disponujúcim s majetkom značnej hodnoty – 4.292.200 Eur), no vzhľadom k tomu, že v danej veci sa už nezaoberal tým, či ide o majetok použiteľný na daný účel, keď v prevažnom rozsahu sa má jednať o nehnuteľnosti, pričom neboli vykonané žiadne dôkazy na zistenie a preukázanie toho, akého charakteru a rozsahu sú ostatné, najmä finančné zdroje žalobcu (tu nemožno opomenúť ani vec vedenú na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 29 Cb 305/2009, v ktorej sa žalobca domáha náhrady škody vo výške 1.786.839,41 Eur, príp. veci obdobné), najmä však nevysvetlil, na základe čoho dospel k záveru, že výdavok spojený so zaplatením súdneho poplatku je možné subsumovať práve pod ustanovenie § 2 ods. 5 zákona č. 597/2003 Z.z. Takéto odôvodnenie je treba považovať za nepresvedčivé, nespravodlivé a v konečnom dôsledku rozhodnutie súdu za arbitrárne, pretože nebolo zdôvodnené zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2006, sp. zn. I. ÚS 154/2005). Takéto arbitrárne rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces a v konečnom dôsledku mu odníma možnosť konať pred súdom (čo zakladá vadu konania podľa § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.), pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov. Keďže ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. platí primerane i pre konanie na odvolacom súde (§ 211 ods. 2 O.s.p.), treba rovnako dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré sa v tomto prípade v podstate obmedzilo len na zopakovanie odôvodnenia napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa a konštatovanie správnosti dôvodov tam uvedených. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia, ktorá je pre nedostatok a nezrozumiteľnosť dôvodov zjavná z rozhodnutia súdu prvého i druhého stupňa, je vadou, pre ktorú je potrebné napadnuté uznesenie zrušiť.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ O.s.p.) namietaný generálnym prokurátorom, tento dovolací súd nepovažuje za daný.

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je potom chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, ku ktorej dochádza vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale jeho obsah nesprávne interpretoval, alebo ak tento predpis správne interpretoval, no na zistený skutkový stav ho nesprávne aplikoval a zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O žiaden z uvedených prípadov sa však v prejednávanej veci nejedná. Súd v danom prípade (konanie o oslobodenie od súdnych poplatkov) použili správne ustanovenie právneho predpisu (§ 138 O.s.p.), ktoré i správne interpretovali a následne ho i aplikovali. Skutočnosť, že potom nezisťovali ani nevyhodnotili splnenie predpokladov pre individuálne oslobodenie, nezakladá dovolací dôvod podľa uvedeného ustanovenia.

Vzhľadom k tomu, že v konaní sa preukázala existencia vady podľa § 243f ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p. a tiež tzv. inej vady podľa § 243f ods. 1 písm. b/ O.s.p., ktoré sa vzťahovali tak na rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako i na rozhodnutie odvolacieho súdu, a mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 28. novembra 2012, sp. zn. 4 Co 521/2011, a uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 23. septembra 2011, č.k. 14 C 130/2010-204, zrušil a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení § 243b ods. 3 O.s.p.). V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. augusta 2014

JUDr. Edita B a k o š o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová